

Huurling van het verbond

Colofon

ISBN: 978 94 6365 539 2

1e druk 2023

© 2023, Linda Zoet

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Huurling van het verbond

Linda Zoet

Proloog

‘VALERIA!’ riep ik.

Met een sprong over de tafel, voor iemand ook maar in beweging had kunnen komen, was ik aan de andere kant van het terras en rende naar binnen. De gangen door tot ik met een schok tot stilstand kwam in de deuropening van haar kamer, van waar haar kamer was geweest. Nu was er alleen nog maar een vloer, twee muren, en een restant van een derde kamer. De buitenmuur en het dak waren van de kamer afgeblazen. Midden in de chaos stond Roderick beteuterd te kijken, Adam stond als bevroren in de deurpost van de aangrenzende deuren tussen zijn en haar kamer.

‘Wáár is Valeria!?’ riep ik vervaarlijk.

De mannen bleven stil. Met twee passen stond ik bij Roderick en gaf hem een harde klap in zijn gezicht met mijn vlakke hand. Zijn ogen knipperden.

‘Mijn goden, ze hebben haar meegenomen,’ zei hij zonder mij aan te kijken.

Introductie

Pyrynyo is een stad waar de inwoners hun geld verdienen aan passanten. Passanten zoals wij. Het was de enige stad aan de rand van deze grote bergketen. Ze telde op elk willekeurig moment van de dag een slordige anderhalf miljoen inwoners.

Er was één grote hoofdweg die van noord naar zuid liep, daar omheen een netwerk van kleine straatjes. Ontelbaar veel kleine marktjes waar alles te koop was, alles wat je maar nodig kon hebben. Een groot aantal markten waren ‘zwevende markten’. Zo werden ze genoemd omdat ze tussen de gebouwen hingen zodat er nog beter gebruik gemaakt kon worden van het al enorme stadsoppervlak. De stad was in wijken ingedeeld, meer door de mensen zelf dan door het bestuur. Er waren plekken waar de toeristen zich konden vermaken, niet ver daar vandaan de wat louchere plekken waar een handel gedreven werd die het licht niet kon verdragen. Er waren plekken waar dieren, voedsel, kleding, onderdelen en ga zo maar door werden verkocht. Elk op hun eigen plekje en met hun eigen regels.

Als je de weg wist, was er niets aan de hand, maar zodra iemand ook maar een vonk van twijfel in de ogen had of zich onzeker door de buurt heen bewoog, dan werd daar gebruik van gemaakt. Voor je er erg in had, was je je geld kwijt of had je een akkoord getekend zonder dat je daar een heldere herinnering van had. Hoe ze dat deden, bleef een raadsel. Er werd gespeculeerd over het gebruik van een kortwerkend gas waardoor je je niets zou herinneren of een injectie die je niet voelde of er werd lukraak magie op je losgelaten. Met

een draai van iemands pols of een aanraking van een vinger lag het slachtoffer in katzwijn. Je wist nooit of het echt gebeurde of verzinsels waren. Het nam in ieder geval niet weg dat de handhaving haar handen er letterlijk vol aan had. Ondanks dat, was Pyrinyo een fantastische stad waar je dromen konden uitkomen. Je kon je er verstoppen, een ander worden, je kon de baas worden van een kroeg, herberg of winkel en te allen tijde was er vermaak en vertier. Dat was de reden geweest dat de stad altijd zo groot en druk was geweest. Er werd niet meer bijgebouwd op het bestaande oppervlak. Al jarenlang had Pyrinyo dezelfde omvang. Het aantal mensen in de stad golfde de hele dag door.

De grond tussen de stad en het bergmassief dat als een donkere schaduw een dag rijden van de stad lag, werd niet bebouwd. Er groeiden geen bomen, dieren bleven er nooit lang. Het was een kale vlakte waar de elementen vrij spel hadden.

Op droge dagen waaide er een hete wind die de grond liet wervelen; deze schuurde alles weg wat niet tegen een stootje bestand was. De buitenkant van de stadsmuur was daardoor brandschoon en helemaal glad geschuurd. De wind was ijzig op de dagen dat het vroom en de sneeuw uit de lucht dwarrelde. Hij sneed door elke kledinglaag heen. Geen hut of huis was bestand tegen de temperaturen die bereikt werden. Hij ging door hout en steen. De wind vond zijn weg wel. Er was slechts één plek die standhield tegen deze natuurlijke elementen. Dat was de koetsiersherberg, een paar honderd meter buiten de stadsmuur. Deze stond precies goed, was zo gebouwd dat de wind er geen vat op kon krijgen. Ze had zoveel lagen aan isolatie, dat er niets doorheen kwam. De eige-

naar had grof geïnvesteerd in de opbouw van de muur. Drie lagen hout, steen en huiden. Dat was de enige plek waar je kon overnachten als je te laat bij de stadspoort was aangekomen. Elke avond sloot de poort van de stad rond tien uur in de avond en ging weer open om tien uur in de ochtend. Wonderlijk genoeg was er altijd een kamer vrij, alsof deze magischerwijs kon verschijnen als het nodig was en weer verdwijnen als de horde met mensen weer weg was.

Er werd veel geroddeld over de eigenaars van de herberg, dat ze magie bezaten. Magiërs werden grotendeels geaccepteerd mits zij hun magie niet open en bloot beoefenden. In de hele Provincie van de Hoge Bergen gold deze ongeschreven regel en elke magiër wist hiervan. Altijd werkend tussen de schaduwen en het licht. De eigenaars van de koetsiersherberg waren volgens sommigen natuurmagiërs die een overeenkomst hadden gesloten met de elementen van het weer. Om niet al te veel op te vallen blies de wind soms hard tegen de muren en probeerde de vorst over de drempel te komen maar nooit kwam die binnen. Hevig weer zonder dat het schade berokkende. Dát was de reden, volgens de stedelingen, dat zij het zo lang buiten de muur volhielden, het geheimzinnige contract.

Als je de weg uit Pyrinyo volgde richting de verlaten vlakte om het bergmassief te betreden, dan kon je je nog bevoorraden in de herberg. Je kon je tegen betaling in de gaten laten houden tot je aan de voet van de bergketen was aangekomen. Kwam je op de vlakte in de problemen, dan stuurde de herbergier hulp. De bergketen was een massief dat mooi en gevaarlijk tegelijk was.

Prachtige bossen, heldere meren, scherpe rotsen, glibberige bergwanden en vele roversbenden. Smalle paden onder

overhangende rotsen waren zeker niet de enige uitdaging die je tegenkwam in deze bergen.

Het weer kon zo snel veranderen dat je in de ochtend nog in je zomerkleding rondliep en tegen het middaguur de eerste sneeuwvlokken zag vallen. Veilig was je er nooit, net als de roversbenden waren ook de dieren op jacht naar alles wat bewoog. Iedereen wist het. De enige veilige haven was de bergstad Montiboos en het gebied eromheen. Na jarenlange problemen was er nu een jaar of acht al een strikte bewindvoerder. Er werd gepatrouilleerd waardoor rovers weinig ruimte meer kregen. Alleen in de uithoeken van het massief konden zij nog hun slaatje slaan.

Het was heerlijk om weer terug te zijn in Pyrinyo, hoewel dit niet ons thuis was, voelde het hier wel als thuis. Voor veel mensen hadden we al wat kunnen betekenen als *transporteurs* van bijzondere zaken. Meestal waren de zaken niet zo heel bijzonder, vonden wij, maar daar ging het niet om. Na onze lange afwezigheid was het fijn om de overvolle straten van Pyrinyo te zien. De maanden in Gallico waren geweldig geweest. Roderick had goede zaken kunnen doen. We hadden hard gewerkt voor onze naamsbekendheid waardoor we de komende maanden genoeg werk zouden hebben zodat we de winter feestend door konden komen. Ik had her en der aan een toernooi meegedaan en het er op zich niet heel slecht vanaf gebracht. Met grote bewondering had ik gekeken naar de toernooien van de topklasse. De spanning die tussen een riddergroep en een leidsvrouw had geheerst, maakte dit toernooi nog beter. De roddels hadden door het kampement gevlogen. Iedereen op 'het verzamelveld' had ergens wel een weddenschap over lopen. Feesten, vechten, geld verdienen, nieuwe spullen kopen, het was een zomer uit mijn dromen geweest. Het vrouwelijk schoon was goed vertegenwoordigd geweest, ik had me er kostelijk mee vermaakt.

Mijn vechtkunsten waren de afgelopen jaren wel achteruit gehold, had ik gemerkt. Het was zonde dat ik mijn jarenlange training niet had bijgehouden. De groepen die in het hoge klassegment streden, lieten fantastische vechtkunsten zien. De man en de vrouw die streden voor een lokaal gilde, hadden alles gewonnen en waren een inspiratie geweest maar ook een herinnering aan hoe ik vroeger was.

De rustige jaren met Roderick en het overdadige leven vol goede handel maar vooral de vele met wijn en bier door-drenkte avonden maakten dat ik minder snel was geworden. Mijn kracht en snelheid waren afgenomen. Het anticiperen tijdens een gevecht was diep, heel diep weggezakt. De eerste weken had ik voornamelijk met spierpijn en blauwe plekken rondgelopen. Op het moment dat de toernooien begonnen, was ik eindelijk redelijk in vorm. Her en der won ik wat wedstrijden. Gallico was een feest.

Roderick had een hoop oude bekenden gezien in het magiërskamp. Roderick was een eenvoudige magiër. Hij kon kleine 'kunstjes' zoals hij dat noemde. Iemand had hem ooit verteld dat hij veel meer zou kunnen als de banden die zijn magie bedwongen ritueel verwijderd werden. Nu zocht hij op elke plek waar we kwamen naar iemand die hem kon helpen. Elke dag was hij in het magiërskamp te vinden.

Er was hem ter ore gekomen dat Heer Finian van de Dimmu Vlake een zéér kostbaar object verloren was en dat het nu ergens in Pyrinyo was. De opdracht hield het vinden en vervoeren van een pakket van Pyrinyo naar de Dimmu Vlake. Er zat haast bij zoals dat altijd was bij heren en dames van hoge stand. Wetende wie onze opdrachtgever was en het feit dat we de grens over moesten, waren twee punten waardoor ik minder gerust was met deze opdracht, als het nu de Groene Vallei was geweest maar de Dimmu Vlake?

Wij kenden de bergketen op ons duimpje, we konden het pakket vrijwel ongezien naar de Dimmu Vlake brengen. De reis van Gallico terug naar Pyrinyo had wekenlang geduurd. Nu was het gedaan met de rust en moesten we weer aan het werk. Roderick had via wat contacten gehoord dat het pakket al gevonden was maar dat de vinder het niet aandurfde

het te gaan vervoeren. Ons plan was eenvoudig: pakket ophalen, weer het hele gebergte door, dan de Dimmu Vlake op, pakketje afleveren om op ons dooie akkertje weer terug te gaan. Het zou ons een buitensporig groot bedrag opleveren.

Nu, het eerste deel van de reis achter de rug hebbend, rolde ik eens met mijn nek en luisterde maar met een half oor naar de dames die tegen me aan stonden te kletsen over gestegen prijzen in de stad en al het vreemde volk dat er tegenwoordig rondliep. Ik glimlachte op de goede momenten en keek ze geamuseerd aan, ondertussen denkend aan de weg door de bergen en het continue zenuwachtige gevoel dat ik maar niet verdreven kreeg. Ik werd uit mijn gedachten gehaald door een bekende stem.

‘Kom op, Adam, loop door. Dit is een afspraak waar we niet te laat voor mogen zijn.’ Roderick trok me weg bij de dames met wie ik stond te praten. Met een verontschuldigend gebaar gaf ik de dames snel een zoen op hun wang, zwaaide en liep met hem mee.

‘Vind je het wel een goed idee? Je weet wie de opdrachtgever is.’

Roderick keek me zuur aan.

‘Laten we nu eerst maar gaan kijken waar we mee te maken hebben, goed? We moeten onze instructies nog krijgen, alleen jij kunt je zorgen maken om iets waar je nog niets vanaf weet,’ verzuchtte hij al hoofdschuddend.

Zonder op een wederwoord te wachten liep hij door. We baanden ons een weg door de wirwar van mensen die zich druk voortbewogen in de smalle straatjes die deze grote stad rijk was. We sloegen een straatje in en aan het einde stond een groot ruïneachtig huis. Met een slag van de koperen

deurklopper op het hout van de deur, waarbij de trillingen door het hele huis leken te gaan, maakten we onze aankomst bekend.

De zware houten deur zwiepte open, een grote ronde man in felgekleurde kleding keek ons nors aan. Zijn ogen stonden donker, hij nam de hele deuropening in beslag.

Opzichtig bekleed met fonkelende gouden kettingen en ringen met edelstenen zo groot dat het dragen ervan wel oncomfortabel moest zijn, keek hij ons aan zonder wat te zeggen. De warme zware lucht die langs zijn figuur probeerde te komen, rook naar gerookt vlees en kruidige groenten. Ongemakkelijk kuchte Roderick mij aankijkend als reactie op de gastheer. Ik haalde kort mijn schouders op en keek de man vragend aan.

‘Onherkenbaar, jullie moeten onherkenbaar zijn. Er mag geen enkele manier zijn waarop jullie te traceren zijn door anderen. Je mag geen contact hebben met de vracht, extra wapens meenemen en geen oogcontact maken.’

Rodericks wenkbrauwen schoten omhoog en hij stak vragend zijn vinger op maar de man kapte hem af.

‘Geen vragen, eerst de opdracht zien en de eerste betaling onder ogen komen, kijken of jullie dan nog nee zeggen.’

Mijn onrust groeide, waren dit onze instructies? Ik zuchtte nog eens diep en volgde mijn vriend. De houten drempel kreunde onder het gewicht van de man die zich omdraaide. Hij gebaarde ons naar binnen te volgen. We schoven de deuren voor onze gezichten en trokken onze kappen over onze hoofden. Alleen onze ogen waren nog zichtbaar. Roderick draaide zich om. Zacht mompelde hij een zin, zijn vinger toppen lichtten kort op. Hij raakte mijn jukbeen kort aan. Terwijl we langs een spiegel stapten, zag ik de smaragdgroene kleur van mijn ogen, niet mijn eigen kleur. Ze was veran-

derd met de aanraking van Roderick. Een klein beetje magie die we wel eens eerder hadden gebruikt maar nooit voor een serieuze opdracht, zoals deze leek te worden.

We stapten een kamer in en zagen twee vrouwen staan, één compleet omhuld door doeken, met een jurk die tot op de grond hing. Een hoofddoek met sluier maakte dat je niets van haar zag behalve haar vorm. Als een standbeeld zo stil stond ze. Hoewel ik niets van haar kon zien, kreeg ik het idee dat ze ons met priemende ogen aankeek. De vrouw naast haar leek niet erg zeker van zichzelf. Misschien lag het wel aan de situatie. Dit was geen object, dit waren een priesteres en haar wachter!

Het zegel op de brief die me in handen werd gedrukt, deed me al iets vermoeden. Het was het zegel van het Verbond, van Meagan. Het Verbond was een groep mensen die zich los hadden gemaakt van de Tempelorde. Meagan was hun opperpriesteres, als ze daar zelf al een dergelijke zware naam aan wilde geven. Het waren magiërs die nastreefden om de balans van de natuur te allen tijde vast te houden. Zonder oog voor land, heerser of macht. De brief las ik drie keer door. Het was alweer even geleden dat ik een gecodeerd bericht had gelezen.

Jaren geleden toen ik gesommeerd werd Montiboës te verlaten, nam Meagan me opnieuw onder haar hoede zoals ze ook had gedaan toen ik nog een baby was. Ik ben geboren in de Solas-pas, een bergketen ten westen van Provincie. De nacht dat mijn moeder overleed door mijn geboorte, raakte mijn vader in paniek. Hij gaf mij mee aan Meagan. In zijn eentje had hij het nooit voor elkaar gekregen mij op te voeden tot wie ik nu ben, met alle vaardigheden die ik me eigen heb gemaakt. Meagan had me een aantal jaar in de Basilica gehouden om me uiteindelijk naar Montiboës te laten gaan. In de Basilica leerde ik over kruiden, magie en symboliek. Bij mijn geboorte hadden mijn vader en Meagan al gezien dat er iets bijzonders met mij was. Er stroomde magie door mijn bloed. Geen spreuk zou vat op mij kunnen krijgen. Dat was mijn magie, al vond ik dat niet echt een vorm van toveren. Het was eerder ingebouwde bescherming, wat mijn huidige werk ontzettend eenvoudig maakte. Meagan zei op z'n minst één keer per dag 'Met kruiden kun je ook al een hoop berei-

ken, deerntje, vergeet dat nooit' ter compensatie als er weer geen gouden vonken uit mijn vingertoppen kwamen vliegen. Eenmaal in Montiboos werd ik door Elin opgevangen en bij haar ondergebracht. Ik zou een opleiding krijgen bij de krijgers van Montiboos. Als de opleiding afgerond was, kon ik bij de clan en zou ik een goed leven krijgen. Dat was het idee althans. Meagan hoorde vroeger bij de Tempelorde, de orde voor alle magiërs, sjamanen en sjamanka's. Ze was het opleidingsinstituut voor de mensen met speciale krachten. Met Meagan aan het hoofd floreerde de orde.

Overall in het land werden lessen gegeven, zieken geneeeld en ceremonies bijgewoond. Wat er achter de schermen allemaal gebeurd was, wist ik niet, maar ik was erbij geweest toen Meagan publiekelijk werd aangevallen, tijdens een groot feest, door Colys. De man die al zo lang zijn oog op haar positie had gehad en nu de huidige leider was. Hij, die haar leiderschap in twijfel trok. De onderliggende reden voor zijn actie had ik nooit geweten. Meagan heeft me dat nooit willen vertellen.

Toen Meagan van haar plek gestoten was, werd ik een paar weken later onder vuur genomen, alsof men wist dat ik bij haar hoorde. Een goede vriend van Colys was Reinier, het hoofd van de opleiding in Montiboos. Ik had veel potentie laten zien en deed een poging om leider van de clan te worden, ik zou zijn rechterhand worden. Reinier was een op macht beluste man en zag mij als bedreiging. Samen met Colys vulde Reinier het hoofd van de Monarch met het idee dat ik een spion zou zijn uit de Solas-pas. Hoe hij er ooit achter was gekomen dat ik niet uit de Provincie van de Hoge Bergen kwam, heb ik nooit geweten maar het zaadje was geplant en had zijn uitwerking. Op bevel van de Monarch werd ik gesommeerd te vertrekken en niet meer terug te

keren. Bij terugkeer zou ik worden gearresteerd op last van spionage. Ik was met stomheid geslagen maar kon er niet tegenin gaan. Wat kon ik in mijn eentje tegen de bevelhebber van de clan en het land doen? Yanko, een van mijn beste vrienden, was leider geworden van het actieve deel van de clan. Hij kon de gang van zaken niet verkroppen maar was ook niet voor me opgekomen. Uit schuldbesef zorgde hij ervoor dat ik onderdeel bleef van hun leven. Samenwerkend op afstand. Informatie ontfutselen, spioneren. Eén of twee keer per jaar zag ik de clan in levenden lijve. Bijpraten in een herberg of taveerne was als vanouds gezellig. Naast de kleine opdrachten had ik nog wat andere bronnen van inkomsten. Tijdens de opleiding had ik meer dan genoeg geleerd om mezelf te kunnen bedruipen als Huurling.

De zaken in Pyrinyo liepen goed, het verdiende meer dan voldoende. Het waren dan misschien niet de zuiverste zaken maar wat maakte mij het uit. Geld was geld. Elin was bang dat ik zou ontsporen en stak daar gedeeltelijk een stokje voor. Naast de wat louche zaken in Pyrinyo werd ik vaak ingehuurd door het Verbond, zo konden Elin en Meagan me nog een beetje in de gaten houden. Mijn werk hield voornamelijk in dat ik belangrijke pionnen hielp veilig van de ene plek naar de andere plek te brengen. Ik moest voorwerpen aan de juiste mensen afgeven en soms naar afgelegen gebieden om bepaalde kruiden of bloemen op te halen. Het was een lucratieve zaak. Deze magiërs bleken over voldoende financiële middelen te beschikken waardoor ik na een opdracht wel een halfjaar zonder te werken kon leven. Elin was de beste kruidengenezeres die ik kende en had me zoveel geleerd als mogelijk was tussen

mijn opdrachten door. Dat viel niet mee aangezien zij nog altijd haar werk in Montiboos had en ik daar niet meer gezien mocht worden.

Elin had de hoop dat ik haar ooit zou opvolgen, dat wilde ik ook maar gezien het pact dat tegen me liep en het feit dat Meagan me liever als huurling gebruikte, werd die kans met het jaar kleiner.

Tot mijn grote verdriet, want hoe kon ik de vrouw die mij gered had van een onzekere toekomst nu iets weigeren?

De brief was duidelijk, het verzoek helder als kristal. Met spoed naar Gallico komen. Bedrukt reed ik naar Gallico, uit mijn humeur omdat ik wist door wat voor een mensenmassa ik zou moeten heen bewegen. Het was halverwege het festival, de grote stroom mensen op weg naar Gallico was al aan het afnemen. Al die mensen woonden daar tijdelijk in een stad gemaakt van tenten, wekenlang. Daar kwam ik nu nog eens bij. In al die drukte moest ik me een weg zien te banen naar het magiërskamp om Meagan te vinden. Ik kreeg niet vaak de vraag van haar of ik zo snel mogelijk wilde komen, er was iets aan de hand. Dat maakte mijn stemming er niet beter op, zeker niet toen ik de enorme mierenhoop van mensen voor me zag.

Met tegenzin reed ik langzaam tussen de mensen door, liet me de weg wijzen door de wachters van Gallico om, na voor mijn gevoel een hele dag over het terrein te hebben gereden, eindelijk aan te komen op het uitgestrekte stuk magiërskamp. Tussen alle fleurig gekleurde tenten en vreemde bouwsels zag ik Meagans wagen staan met de eenvoudige groene tent ervoor. Een vrouw liep net bij haar vandaan toen ik aan kwam rijden. De vrouw was me bekend voorgekomen maar ze was al in de mensenmassa verdwenen voor ik nog

een tweede keer goed kon kijken. Meagans ogen begonnen te stralen toen ze me zag.

‘Deerntje, je bent er! Je hoeft geen tent op te zetten dus dat scheelt. Ben je erg moe?’

Kort schudde ik mijn hoofd. Ik had nooit zo veel behoefte aan gezellige gesprekken als ik wist dat er een serieuze opdracht aan zat te komen.

‘Wil je anders wat drinken?’ probeerde Meagan nog een keer.

Nors kantelde ik mijn hoofd ten teken dat ik graag wilde weten waar deze oproep vandaan kwam.

‘Je hebt gelijk, kom mee naar binnen, dan zal ik het je vertellen.’

Meagan pakte wat drinken en eten voor me.

‘Waarom ben ik op Gallico?’

‘Een Sjamanka moet zo snel mogelijk naar Calinos. Ze heeft banden met Heer Finian van de Dimmu Vlake, hij heeft haar krachten nodig voor een invasie. Hij komt nu richting Gallico en we kunnen het niet riskeren dat hij haar tegenkomt. Zij is zodanig van hem in de ban dat ze alles voor hem zou doen, ook landverraad plegen. In de Basilica in Calinos kan ik haar van haar krachten ontdoen, dan vormt ze geen gevaar meer.’

Verbaasd trok ik mijn wenkbrauwen omhoog, normaal kreeg ik nooit het hele verhaal te horen, het verbaasde me dat Meagan daar nu wel voor koos. Geïrriteerd door het uitblijven van een reactie keek ze me aan.

‘Sasha, deze dame is gevaarlijk.’ Ze keek me moederlijk aan.

‘Deze keer moet je echt voorzichtig zijn, hoor. Ik heb haar krachten voor nu kunnen binden zodat alleen simpele magie mogelijk is en haar een deel van haar geheugen afgenomen